

Nora Roberts

Szédítő magasság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1985 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *One Man's Art* (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Lengyel Zoltán

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

• Kép: Thinkstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Ügyfélszolgálat telefonszáma: +36-80-202-112 (munkanapokon)

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

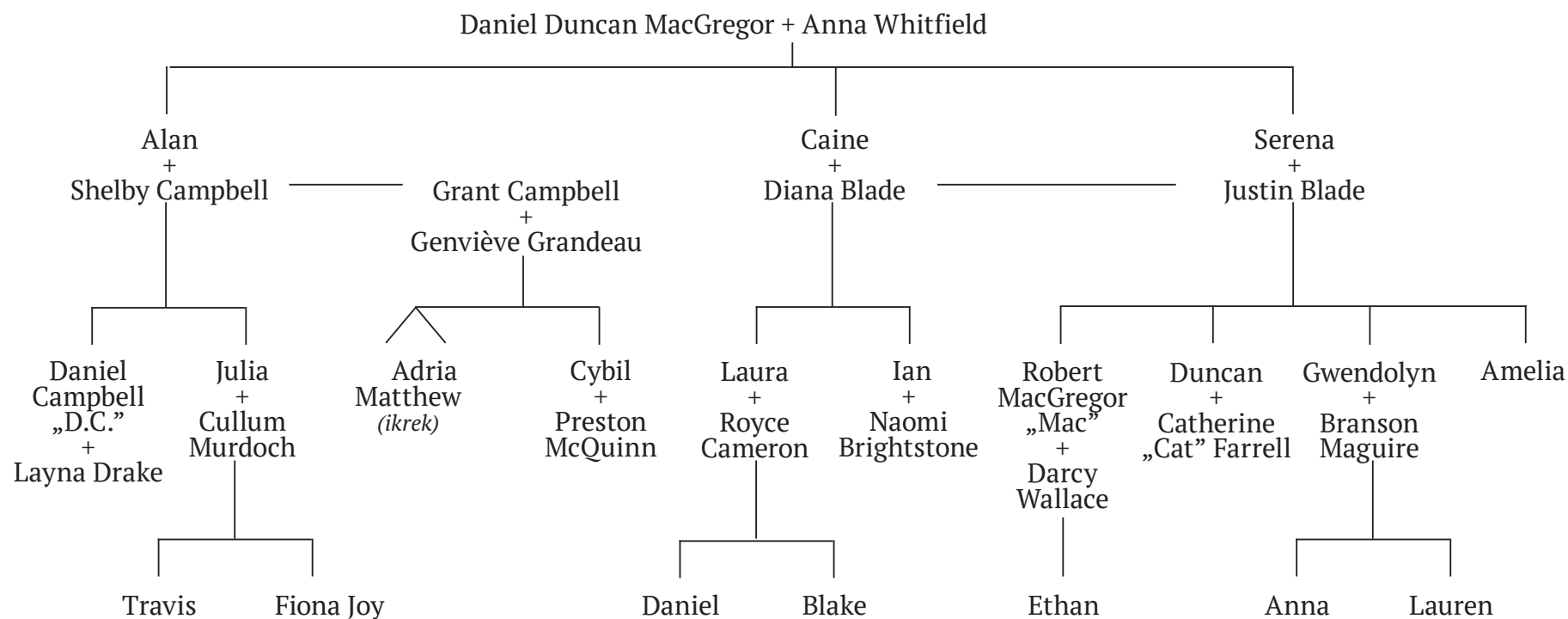
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A MacGregor-családfa

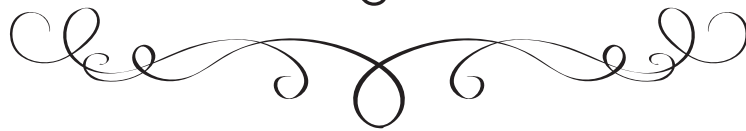

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

Szédítő
magasság

A MacGregor család

1.

Abban a pillanatban, ahogy elhaladt a fakó deszkaburkolatos ház mellett, Gennie már tudta, hogy végre ráakadt a megfelelő helyre. A kisváros, amelyet nagyon találóan Windy Pointnak hívtak, végre olyan volt, amilyennek a Maine-beli tengerparti településeket képzelte. Korábban már számos más helyen is megállt a part menti úton, amely festőien szép, néhol már képeslapra illő tájakon vezetett keresztül, de ezeknél talán épp a túlzott tökéletesség zavarta.

Amikor eldöntötte, hogy az egész nyarat munkával fogja tölteni, azzal az elhatározással tette, hogy tehetségét most merőben újfajta próbatétel elé állítja. Míg azelőtt az álmodozás, a képzelet játéka, a titokzatos és sejtelmes ráérzések jellemezték a műveit, most elhatározta, hogy a valósághoz fog ragaszkodni, legyen bármilyen rideg is. Tulajdonképpen a csomagtartója már zsúfolásig meg is telt ilyen vázlatokkal, melyeket a sziklák, a tenger és a föld ihlettek, de Windy Pointban valami olyasmivel találkozott, amit többnek érzett ennél. Vagy kevesebbnek. Mindenesetre sokkal érdekesebbnek. Itt nem borította a földet buja növényzet, nem látszottak sehol lágy lankák vagy szelíd ívű dombok, völgyek. Ez kemény vidék volt. Nem nőttek sehol lombos, árnyat adó fák, csak pár göcsörtös, viharvert lucfenyő árválkodott magában. Az utat pedig buckák és gödrök tették nehezen járhatóvá.

Maga a kisváros, bár egyáltalán nem tűnt elhanyagoltnak, régi idők levegőjét árasztotta, annak összes fájdalomával és szenvedésével.

A só meg a szél megviselte az épületeket, lemarta róluk a festéket, összekarcolta az ablakokat. Mindez egy lány, elmosódott kép benyomását keltette, amely mögött keménység rejtőzik.

Gennie-t elsősorban a célszerűség szépsége nyűgözte le. Itt nyoma sem látszott a hivalkodó gazdagságnak. Minden egyes épület a saját célját szolgálta – vegyesbolt, postahivatal, gyógyszertár. A főutca mentén elhelyezkedő néhány ház tekintélyes méretével és formájával szintén ezt a kérlelhetetlen New England-i gyakorlatiasságot sugározta. Még egy-két virág is akadt imitt-amott, ami meglepően vidám és mosolygós színekkel ellensúlyozta a zord faburkolatok egyhangúságát. Gennie azt is megfigyelte, hogy majdnem mindegyik ház hátsó udvarában vagy oldalában megbújik egy-egy szépen gondozott konyhakert. Lehet, hogy a petúniákat engedték egy kicsit szabálytalan rendben nőni, a répaágyásokat azonban gondosan kigyomlálták.

A kocsni lehúzott ablakán át érezte a kisváros illatát. Meglehetősen prózai módon halszaga volt.

Először csak keresztülhajtott a helységen, hogy általános benyomást kapjon a főutcáról. Megállt a templomkert előtt, ahol a gránit sírkövek meglehetősen zordan meredtek elő a magas, elvadult fű közül, azután visszafordult, hogy újra végighajtsa a főutcán. A település elég kicsinek bizonyult, és az út is igen keskeny volt, de azért érzett teret maga körül. Itt az ember nem ütközik bele a szomszédjába, hacsak nem akar. Gennie elégedetten állt meg a vegyesbolt előtt, azt gondolván, hogy bizonyára ez Windy Point társadalmi központja.

A verandán, az öreg hintaszékben ülő ember fel sem emelte rá a tekintetét, bár Gennie sejtette, hogy már észrevette őt, amint oda-vissza furikázik. A férfi közönyös arccal tovább ringatta magát, miközben egy törött homárcspadát javíttatott. A parti emberekre jellemző naptól cserzett, barna arca, figyelő szeme, gyérülő haja és bütykös, erős keze volt. Gennie elhatározta, hogy megörökíti így, ahogy van. Kiszállt a kocsiból, kivette a táskáját, és odament a férfihoz.

– Jó napot!

A boltos bólintott, és tovább bütykölte a csapda vékony falemezeit.

– Segítségre van szüksége?

– Igen – mosolygott Gennie, mert élvezettel hallgatta a férfi lassú, borízú hangját, amely valahogy mégis mozgékonyt sugallt. – Talán meg tudná mondani, hol bérelhetnék szobát vagy egy kis házat néhány hétre.

A boltos tovább hintázott, miközben ravasz, fakó szemével szemügyre vette a lányt. Városlakó

lehet, nyugtázta magában, nem teljesen megvetően. Ráadásul délről. Jóllehet az itteniek számára Boston jelentette a delet, úgy gondolta, hogy a lány valahonnan a Mason–Dixon-vonal alóli füleddt, tikkasztó területről érkezhetett. Meglehetősen takaros és csinos teremtsnek látszott, bár a világos szeméhez képest sötétebb, mézszínű arcbőre olyan benyomást keltett, mintha külföldi lenne. Az is igaz, ha az ember Portlandnél sokkal tovább megy dél felé, ott már más nyelven beszélnek.

Míg a férfi egyre csak hintázott meg mérlegelt, Gennie türelmesen várakozott, dús, fekete haját a sóillatú szél felemelte a válláról, és hátrafelé fújta. New England-i tapasztalatai az elmúlt néhány hónap során megtanították, hogy bár a legtöbb ember rendkívül jóindulatú, általában komoly időbe telik, amíg ez kiderül.

Nem úgy néz ki, mint valami turista, gondolta magában a boltos, inkább azokra a tündérhercegnőkre hasonlít, akikről az unokája szokott olvasni a képeskönyveiben. A törékeny arc lágy vonalú állban futott össze, és a járomcsontok utánozhatatlanul finom íve valami megfoghatatlan felsőbbrendűséget kölcsönzött a lány megjelenésének. Amikor azonban elmosolyodott, kedvességet és közvetlenséget sugárzott az arca, szemében pedig a tenger színei tükröződtek.

– Nyáron nem sokan jönnek – felelte végre a férfi. – Mostanra legalábbis mindenki elment.

Gennie sejtette, hogy a boltos nem fog kérdezősködni. Ő azonban hajlott a közlékenységre, ha éppen ez szolgálta az érdekeit.

– Nem hiszem, hogy én nyári turistának számítok, Mr. ...

– Fairfield. Joshua Fairfield.

– Genviève Grandeau. – A lány a kezét nyújtotta, és a férfi elismerően nyugtázta saját, munkától eldurvult kezén Gennie erős szorítását. – Festőművész vagyok. Szeretnék itt egy kis időt festéssel eltölteni.

Egy művész, gondolkodott el a boltos. Nem mintha nem szerette volna a képeket, de nem vette biztosra, hogy teljesen megbízhat azokban az emberekben, akik alkották őket. A rajzolás szép hobbi, de hogy valaki ebből éljen...! A lánynak viszont kétségbevonhatatlanul gyönyörű a mosolya és kecses a mozgása.

– Úgy két mérföldnyire innen van egy ház. Az özvegy Mrs. Lawrence még nem adta el. – A hintaszék nyikorgott, ahogy előre-hátra ringatta magát benne. – Lehetséges, hogy egy időre kiadná.

– Jól hangzik. Hol érhetném őt el?

– Az út másik oldalán, a postán. – A boltos pár másodpercig hintázott. – Mondja meg neki, hogy én küldtem.

Gennie rámosolygott.

– Köszönöm, Mr. Fairfield.

A posta alig állt másból, mint egy pultból meg négy falból. Az egyik falat rekeszek borították, ahol egy sötét ruhába öltözött nő gyakorlott kézzel osztályozta a leveleket. Még úgy is néz ki, mint egy özvegy, gondolta magában örömmel Gennie, amikor meglátta a postáshölgy fején hátul a takarosan feltekert hajfonatot.

– Elnézést.

A nő megfordult, és gyorsan, mint egy riadt madár, rápillantott Gennie-re, azután odament a pulthoz.

– Segíthetek?

– Remélem. Mrs. Lawrence?

– Igen.

– Mr. Fairfield mondta, hogy esetleg lenne egy kiadó háza.

Az asszony fontoskodva összeráncolta a homlokát.

– Valóban van egy eladó házam.

– Igen, Mr. Fairfieldtől is így hallottam. – Gennie újra mosolyogni próbált. Itt akart maradni a kisvárosban, és a főutcától mindössze két mérföldnyire eső ház ezt lehetővé tenné. – Szeretném

tudni, hogy kiadná-e esetleg néhány hétre? Mutathatok ajánlóleveleket, ha szükséges.

Mrs. Lawrence hűvös tekintettel végigmérte Gennie-t. Neki nem volt szüksége ajánlásokra.

– Mennyi időre?

– Nagyjából egy hónapra, hat hétre.

Az asszony lenézett Gennie kezére. Egy finom, csavart mintájú aranygyűrűt látott rajta, de nem a megfelelő ujján.

– Egyedül van?

– Igen. – A lány újra elmosolyodott. – Nem vagyok férjnél, Mrs. Lawrence. Több hónapja utazgatok New Englandben, és festek. Szeretnék egy kis időt eltölteni Windy Pointban.

– Fest? – Az asszony újabb hosszú pillantással fejezte be Gennie tanulmányozását.

– Igen.

Mrs. Lawrence úgy határozott magában, hogy tetszik neki a lány – meg az is, hogy Gennie olyan nőnek látszik, aki nem beszél megállás nélkül csak magáról. És ami tény, az tény: egy üres háznak nincs sok haszna.

– A hely tiszta, a vízvezeték jó. A tetőt két éve javították meg, de a tűzhely időnként kicsit makrancos. Két hálószoba van, de az egyik üresen áll.

Gennie látta, hogy ez fájdalommal tölti el az asszony lelkét, azonban az özvegy hangja egyenletes maradt, a tekintete pedig nyugodt. Közben azokra az évekre gondolhatott, amikor még maga is ott élt.

– Nincsenek közeli szomszédok, és a telefont leszerelték. Lehet, hogy beszereltethet egyet, ha akar.

– Tökéletesnek hangzik, Mrs. Lawrence.

Gennie hangjában volt valami, ami arra készítette az asszonyt, hogy megköszörülje a torkát. A tapintatosan kinyilvánított együttérzés és megértés lehetett az. Egy pillanattal később megnevezett egy olyan havi bérleti díjat, amelyet a lány a vártnál sokkal méltányosabbnak talált. Rá jellemzően nem habozott, hanem az ösztöneire hallgatva cselekedett.

– Rendben van.

A meglepetés első halvány jele mutatkozott az özvegy arcán.

– Anélkül, hogy megnézné?

– Nem kell látnom. – Fürge, gyakorlott mozdulattal, amelyet Mrs. Lawrence megcsodált, Gennie elővett a táskájából egy csekkfüzetet, és kiállította a csekket a megbeszélte összegről. – Esetleg megmondhatná, hogy ágynemű és edények terén mire lesz szükségem.

Mrs. Lawrence átvette a csekket, és behatóan tanulmányozta.

– Geneviève – motyogta.

– Geneviève – javította ki Gennie mosolyogva az asszony kiejtését. – A nagymamám után. – Újra elmosolyodott, az arcáról szinte sugárzott a barátságosság. – Egyébként mindenki Gennie-nek hív.

Egy órával később már a lány táskájában voltak a kibérelt ház kulcsai, két nagy kartondoboznyi élelem a kocsija hátsó ülésén, kezében pedig a ház használati útmutatója. Túrta a helyi emberek távoli, gyanakvó pillantásait, és sikerült visszafojtania a kuncogását, amikor egy nyakigláb tinédzser, aki akkor ment be a vegyesboltba, amikor ő épp egy agyagedénykészlet fölött töprengett, tátott szájjal bámulta meg őt.

Már alkonyodott, mire indulásra készen állt. A felhők barátságtalanul alacsonyan robogtak, és felélénkült a szél. Ez csak fokozta a kaland érzését. Gennie elindult a tengerhez vezető keskeny, hepehupás úton, és belül olyan vibráló izgalmat érzett, ami azt sugallta, hogy valami gyökeresen új dolog vár rá.

Természetesen azért jött ide, mert imádta a kalandot. Az ükapja kalóz volt, a tenger könyörületet nem ismerő martalóca. A hajója a leggyorsabbak közé tartozott, ő pedig lelkiismeret-furdalás nélkül elvette, ami kellett neki. A lány a legféltettebb kincsei között őrizte a hajónaplóját. Philippe Grandeau gonosztetteit érzékletesen és olyan fanyar humorral fűszerezve jegyezte le, hogy Gennie nem tudott ellenállni neki. Lehet, hogy az anyai ágon található arisztokrata őseitől jó adag érzékenységet örökölt, de maga előtt őszintén megvallotta, hogy inkább Philippe kalózzal

járta volna a tengereket, kiélvezve az izgalmas kalandok minden percét.

Miközben a kocsija a keréknyomokban döcögött, Gennie élvezettel szemlélte a különös tájat, amely olyan benyomást keltett benne, mintha egy másik bolygóra került volna, fényévekre szülővárosától, New Orleanstól. Ezen a helyen rögtön látszott, itt nem lehet hosszú napokat lustálkodással tölteni, hogy aztán jöjjenek az éjszakák zajos kicsapongásai. Ebben a sziklás, szél tépázta világban minden pillanatban résen kellett lennie az embernek. A hibákat itt nem bocsátották meg egykönnyen.

Gennie azonban nem csupán a kemény vidéket és a sziklákat látta, hanem az egész egységét is. Érezte a földön, hogy folytonos versengésben áll a tengerrel, amely az évszázadok alatt centiméterről centiméterre újabb és újabb részeket faragott le belőle, de ádáz harcukat csendben, minden feltűnés nélkül folytatták, inkább csak a táj hangulatába ivódott bele örökös küzdelmük.

Bár az este feltartóztathatatlanul közeledett, és az árnyékok egyre jobban megnyúltak, Gennie megállt, olyan erős vágyat érzett arra, hogy benyomásai közül néhányat papírra rögzítsen.

Az úttól nem messze megbújt egy kis öböl, amelyben most – a szél felerősödtevel – háborgott a víz. Ahogy Gennie elővett egy vázlatfüzetet meg egy ceruzát, oszlásnak indult hal és hínár szaga ütötte meg az orrát. Nem fintorgott tőle, megértette, ez is része annak a nagy egységnek, amelyet az emberiség oly régóta tengernek nevez.

A talaj itt vékony volt, a sziklák simára koptak. Az út mellett sűrű bokrokon áfonya nőtt, ágain még rajta himbálódzott a termés maradéka. Hallotta, amint a szél – félreérthetetlenül női hangon – sóhajt és nyög. A tengert még nem látta, de érezte a szagát és az ízét a körülötte örvénylő levegőben.

Senkinek sem kellett beszámolnia a tetteiről, semmilyen időbeosztáshoz sem kellett alkalmazkodnia. Gennie már rég hozzászokott ehhez a szabadsághoz, de eddig még soha nem érezte benne ennyire a magány szívbe markoló jelenlétét. Itt, ebben a kis szél zilálta öbölben átélte a tökéletes magárahagyottságot, és örömmel töltötte el ez a ritka, új érzés.

Amikor megint New Orleansban lesz, abban a városban, amelyet szeret, és magába szívja nehéz levegőjét, mely a folyó párájával és az ott élő rengeteg ember kigőzölgésével terhes, visszaemlékszik majd arra, hogy eltöltött egy órát egy hűvös, magányos helyen, ahol minden bizonnyal több mérföldes körzetben nem akadt rajta kívül más emberi lény.

Gennie megnyugodva, de azért gyomrában az izgalom bizsergésével rajzolni kezdett. Sokkal részletesebb vázlatokat készített, mint ahogy eleinte tervezte. Szerette, hogy nincsenek körülötte emberek. Igen, nagyon fogja élvezni Windy Pointot, és azt a kis házat.

Amikor végzett, visszadobta a vázlatfüzetet a kocsiba. Már majdnem teljesen besötétedett, különben maradna még, gondolta magában, ahogy közelebb ment a vízhez. Festéssel töltött hosszú napok várnak rá... és még ki tudja, mit hozhat egy teljes hónap? Elmosolyodott, és beindította a motort.

Amikor csak egy rosszul hangzó nyekergés volt az eredmény, újra próbálkozott. Zihálás, nyögés, majd egy kifejezetten gyanús kattanas következett. A kocsival már adódott egy kis gondja Bathban, de az ottani szerelő megszorított rajta ezt, megbütykölt amazt, és azóta úgy ment, mint az új. A göröngyös parti útra gondolva Gennie-nek eszébe jutott, hogy amit meg lehetett szorítani, az most könnyen ki is lazulhatott. Némileg ideges szitkozódás közepette kiszállt az autóból, hogy felnyissa a motorházfedelet.

Még ha rendelkezésére álltak volna is a megfelelő szerszámok – amelyek sejtése szerint nem pontosan a kesztyűtartóban található csavarhúzó és elemlámpát jelentették –, akkor sem igen tudott volna velük sok mindent kezdeni. Visszacukta a motorháztetőt, és tekintetével az utat pásztázta. Tökéletesen elhagyatottnak tűnt. Csak a szél hangját lehetett hallani. Már majdnem teljesen besötétedett, és számítása szerint épp félúton lehetett a kisváros meg a ház között. Ha elindul visszafelé, valaki biztosan felveszi, de ha előreindul, lehet, hogy egy negyedóra alatt a házhoz ér. Megvonta a vállát, kivette az elemlámpáját a kesztyűtartóból, és azt tette, amit általában tenni szokott. Elindult előre.

Szinte azonnal be kellett kapcsolnia a lámpát. Az út semmivel sem tűnt alkalmasabbnak

gyaloglásra, mint autózásra, de nem lett volna ajánlatos letérni róla, hacsak nem akart eltévedni, vagy megmártózni valamelyik kis öbölben. Az utat annyira felszabdalták mindenütt a keréknyomok meg a szikladarabok, hogy azon tűnődött, ezen a szakaszon egyáltalán hányan és milyen gyakran közlekedhetnek.

A sötétség gyorsan szállt alá, de nem csöndben. A szél élesen süvítve belekapott Gennie hajába. A lábánál gomolyogni kezdett a pára, de nagyon remélte, hogy nem alakul ki belőle áthatolhatatlan köd, mielőtt még elérné a házat. Azonban rögtön elfelejtette a ködöt, ahogy teljes erővel kitört a tomboló vihar.

Más körülmények között Gennie nem bánta volna, ha bőrig ázik, de most jócskán alábbhagyott a kalandvágya ebben az üvöltő sötétben, ahol az elemlámpája csak egy szárnalmas kis sugárnyalábot bocsátott az éles szögben zuhogó esőbe. Eleinte csak bosszankodott, ahogy ronggyá ázott tornacipőjében tovább caplatott az egyenetlen úton. A bosszankodást azonban fokozatosan nyugtalanság, a nyugtalanságot pedig szorongás váltotta fel.

Egy villámlás megvilágított egy csoport sziklát meg egy alacsony növésű cserjét, amelyek kemény körvonalú, barátságtalan árnyékot rajzoltak Gennie elé. Ez a látvány még egy teljesen földhözragadt gondolkodású nőben is rossz előérzetet keltett volna. Az élénk fantáziájú Gennie gonosz kis koboldokat látott elővigyorgogni a mindent beborító sötétből. Hogy tartsa magában a lelket, megpróbált fütyörészve az elemlámpája fénysugarára összpontosítani.

Ha eláztam, hát eláztam, mondta magában, ahogy kisöpörte a szeméből esőtől csöpögő haját. Nem fogok belehalni. Újra szorongó pillantást vetett az út szélére. Semmi nem hasonlítható a vidék sötétségéhez, gondolta magában. És hol lehet az a ház? Biztosra vette, hogy már legalább egy mérföldet megtett mostanra. Bátortalanul egy kört írt le a lámpájával. Mennydörgés morajlott fölötte, az eső pedig az arcába vágott. Csoda lett volna egy elemlámpa erőtlen kis fénysugarával bármit is megtalálni ebben a hatalmas sötétségben.

Ostobának érezte magát, amikor karját maga előtt szorosan összefonva gondolkodni próbált. Mindig ostobaság az ismeretlen felé elindulni, amikor az embernek van más választási lehetősége is. És ő mégis mindig ezt tette. Úgy tűnt, nem maradt más megoldás a számára, mint hogy visszamegy a kocsihoz, és kivárja, amíg elül a vihar. Egy hosszú éjszakát csuromvizesen eltölteni egy hideg autóban nem valami biztató kilátás, de annál mégiscsak jobb, mint eltévedve kóborolni a viharban. Ráadásul most az eszébe jutott, hogy egy csomag süteményt is a kocsihoz hagyott. Mielőtt visszafordult volna, még egyszer ide-oda világitott az elemlámpával, hátha megpillant valamit. Nagyot sóhajtva belemeresztette szemét az út sötétjébe.

És akkor meglátta. Gyorsan kitörölte az esőcseppeket a szeméből, és újra odanézett. Fény. Semmi kétség, valami fény pislákol tőle nem is olyan messze. A fény pedig menedéket jelent, meleget, társaságot. A lány habozás nélkül elindult feléje.

Kiderült, hogy még legalább egy mérföldet kellett megtennie, miközben a vihar egyre jobban dühöngött, és az út egyre rosszabb lett. Villám cikázott át az égen sötétlila fénnel, majd egy pillanatra olyan kísérteties ragyogásba vonta a környéket, amelytől a rákövetkező sötétség csak még mélyebbnek látszott. Gennie-nek lassan, szemét a földre szegezve kellett haladnia, nehogy felbukjon valamiben. Egyre reménytelenebbnek érezte a helyzetét, talán már soha többé nem lesz képes megszárítkozni és átmelegedni. Az a kis fény még mindig ott pislákol valahol előtte, és segített neki abban, hogy ne kelljen túl gyakran a háta mögé néznie.

Gennie hallotta a tengert, ahogy vadul a szikláknak csapódik. Utána egy villám felvillanó fényénél látni is vélte a dühös hullámok taraját, amint fehérén tajtékozva emelkednek a magasba. Most még az esőnek is tengerszaga volt – mérges, bosszúszomjas szaga. Nem félt – nem engedhette meg magának, hogy féljen –, bár a szíve vadul vert a több mint két mérföldes gyaloglástól. Ha beismerte volna, hogy fél, akkor könnyen előfordulhatott volna, hogy enged a készletének, és futni kezd, nem figyelve semmire, míg ki nem köt végül valami szakadék vagy árok mélyén, ahol síri csönd honol.

A térérzéke annyira cserben hagyta, hogy akár egyszerűen le is ülhetett volna sírva az útra, ha nincs ott az a halványan pislákoló fénysugár, amely a biztonság ígérését sugározta.

Amikor Gennie meglátta az épület körvonalait, majdnem hangosan felnevetett. Egy világítótorony – egyike azoknak az erős építményeknek, amelyek azt bizonyították, hogy az emberben lakozik időnként némi önzetlenség is. De a fény nem a magasban forgó lencséből jött, hanem egy ablakból. Gennie nem tett föl magának kérdéseket, hanem szaporázni kezdte a lépteit, amennyire csak mert. Egész biztosan talál valakit a toronyban, ha mást nem, legalább egy bütykös kezű öregembert, aki azelőtt tengerészként szolgált. Egy üveg rum áll előtte, és rövid, tömör mondatokban beszél. Amikor egy újabb villám cikázott át az égen, Gennie már eldöntötte magában, hogy imádni fogja az öreget.

Az építmény hatalmasnak tűnt – maga lehetett a biztonság jelképe az eltévedt, vihartól meggyötört emberek számára. Ahogy a lány valami ajtót keresett az aljánál, a tornyot megdöbbenően fehérnek találta. A kivilágított ablak, amelyet a távoból észrevett, két másik fölött helyezkedett el azon az oldalon, ahonnan Gennie megközelítette az épületet. Hamarosan ráakadt egy vastag, durva fából készült ajtóra, és az öklével verni kezdte. A vihar ádáz tombolása úgy elnyelte a dörömbölését, mintha mi sem történt volna. Gennie egyre jobban kétségbeesett. Mi lesz, ha egyszerően nem hallják meg? Az öreg gondnok odabent van, gondolta a lány, és valószínűleg fütyörészve fúr-farag valamit, talán épp egy hajót fabrikál egy üvegbe, így múlatja az estét.

Gennie elkeseredetten támaszkodott neki az ajtónak, és érezte arcán meg öklén a kemény, nedves fát, ahogy tovább dörömbölt. Amikor az ajtó kinyílt, a lány elveszítette az egyensúlyát, és szinte beesett rajta. Karját kemény kezek kapták el, ahogy előrebukott.

– Hála istennek! – préselte ki magából. – Már attól tartottam, hogy nem hall meg. – Egyik kezével félresöpörte csatakos haját az arcából, és felnézett a megmentőjére.

Egy dolog rögtön szembeötlött neki, mégpedig az, hogy a férfi a legkevésbé sem tűnt öregnek. És bütykös kezűnek sem. Inkább fiatalnak és vékonynak, de keskeny, határozott metszésű, naptól cserzett arca lehetett volna akár egy tengerészé is – valószínűleg Gennie ükapjáé is ilyen lehetett. A férfi haja olyan sötét és sűrű volt, mint a lányé, és úgy meredezett összevissza, mint amikor az ember kiáll a hajó orrába, és nem törődik vele, hogy a szél mit művel vele. Telt szája szégyentelenül érzéki benyomást keltett, az orra viszont kissé túl finomnak látszott kemény vonású arcához képest. Sötét szemöldöke alatt mélybarna szem csillogott. Hát, a tekintetét nem lehet éppen barátságosnak mondani, állapította meg magában Gennie, de még kíváncsinak sem. Egyszerűen bosszankodás tükröződött benne.

– Hogy az ördögbe került ide?

A lány nem ilyen fogadtatásra számított, de a viharban megtett út a gondolatait egy kissé összekuszálta.

– Gyalog – felelte önkéntelenül is.

– Gyalog? – ismételte meg a férfi. – Ebben az időben? Honnan?

– Néhány mérföldnyire innen, az úton leállt az autóm. – Elkezdett reszketni, vagy azért, mert fázott, vagy mert ilyen hatást váltott ki belőle a házigazda viselkedése. A férfi még mindig a karjában tartotta, neki meg még mindig nem volt annyi ereje, hogy felszólítsa, engedje el.

– Mit kocsikázik errefelé egy ilyen viharos estén?

– Ki... kivettem Mrs. Lawrence házát. Az autóm leállt, és biztosan nem vettem észre az útelágazást a sötétben. Meglátam itt a fényt. – Mélyet sóhajtott, mert hirtelen észrevette, hogy remeg a lába.

– Leülhetek?

A férfi egy pillanatig újra csak bámult rá, azután valami morgás kíséretében egy heverő felé taszigálta a lányt. Gennie belesüppedt, a fejét hátravetette, és minden erejével arra összpontosított, hogy összeszedje magát.

Most mi a fenét kezdjek vele? – kérdezte magában Grant. Feltűnés nélkül lenézett a lányra. Olyan gyengének tűnt, mint aki azonmód feldől, ha valaki erősebben fúj rá. A haja kissé összegöndörödve tapadt a fejéhez, sötéten, mint az éjszaka maga. Az arca nem látszott finomnak vagy törekenynek, viszont szép volt, mint a középkori királyi festmények nőalakjaié – hosszú csontok, éles vonások. Kelta vagy gall hercegnő, izmos, sportos testtel, amelyet Grant a Gennie-re tapadó ruha alatt

szinte maradéktalanul ki tudott venni.

Úgy vélte, a lány arca és teste bizonyos körülmények között akár megnyerőnek is tűnhetne, de ami azonnal megragadta őt, az a szeme volt. A hatalmas, tengerzöld, enyhén ferde vágású szeme. A sellőknek lehet ilyen szemük, gondolta magában. Egy pillanatra, vagy csak egy félre, Grant eltűnődött, vajon nem egy mondabeli teremtményt vetett-e partra a vihar?

A jövevény lány hangon és könnyedén beszélt, és bár Grant felismerte, hogy délről jött, kiejtése szinte idegennek hatott a part menti, maine-i nyelvjáráshoz képest, amelyhez a férfi már hozzászokott.

– Elnézést kérek – kezdte Gennie –, kicsit zavartan viselkedem, ugye? Szerintem nem lehettem odakint többet egy óránál, de nekem napoknak tűnt. Gennie vagyok.

Grant beakasztotta a hüvelykujját a farmerja zsebébe, és újra összehúzott szemöldökkel meredt a lányra.

– Campbell, Grant Campbell.

Mivel ennél többet nem mondott, de tekintetét továbbra is mereven Gennie-re szegezte, a lány igyekezett megtenni minden tőle telhetőt, hogy összeszedje magát.

– El sem mondhatom, Mr. Campbell, mennyire megkönnyebbültem, amikor megláttam az ablakából áradó fényt.

A férfi újra lenézett rá egy pillanatra, és egy rövid ideig azt gondolta, hogy ismerős neki a lány.

– A Lawrence-házhoz vezető útelágazás jó egy mérföldnyire van innen, visszafelé.

Gennie a hanghordozás hallatán felvonta a szemöldökét. Csak nem azt várja tőle ez az ember, hogy fogja magát, és menjen vissza az esőbe, azután botorkáljon addig, amíg meg nem találja az utat? Mindig is büszkeséggel töltötte el, hogy művész létére meglehetősen kiegyensúlyozott természettel rendelkezett, de most bőrig ázva, fázva, Grant barátságtalan, mogorva arca a végletekig felingerelte.

– Nézze, kifizetek magának egy csésze kávé, meg ennek – csapott a heverőre, amelyből puha porfelhő szállt fel – a használati díját egy éjszakára!

– Nem fogadok albérlőket.

– És valószínűleg még bele is rúgna egy beteg kutyába, ha az útjába akadna – tette hozzá Gennie nyugodtan. – Én azonban az éjszakát itt fogom átvészelni, Mr. Campbell, és nem tanácsolnám, hogy megpróbáljon kidobni.

Ez tetszett Grantnek, de az arca kifürkészhetetlen maradt, és azt a feltételezést sem helyesbítette, hogy ki akarta volna Gennie-t dobni a viharba. A megjegyzésével egyszerűen arra akart célozni, hogy nem hajlandó pénzt elfogadni a vendéglátásért.

Grant egy szó nélkül átment a szoba másik végébe, és leguggolva egy rozoga tölgyfa szekrényben kezdett kotorászni. Gennie mereven előrebámult, még akkor is, amikor meghallotta, hogy a férfi kezében egy üvegben valami folyadék lötyög.

– Magának pillanatnyilag brandyre van szüksége, nem kávéra – jelentette ki Grant ellentmondást nem tűrő hangon, és a lány orra alá nyomott egy poharat.

– Köszönöm – felelte Gennie olyan fagyos hangon, amilyenre csak a déli nők képesek. Nem kortyolgatta, hanem egyszerre felhörpintette az egészet, hogy az ital felmelegítse a szervezetét, utána kimért udvariassággal visszaadta Grantnek az üres poharat.

A férfi szeme elkerekedett, és kis híján elmosolyodott.

– Kér még egyet?

– Nem, köszönöm – rázta meg a fejét a lány dölyfösen.

Na, most jól helyre tettek, füstölgött magában a férfi. A hercegnő és a paraszt. A fura képen eltűnődve, Grant előre-hátra billegett a sarkán. A világítótorony vastag falain át is hallani lehetett a vihar zúgását, a szél jajgatását. Még a Lawrence-ékig tartó egy mérföldes kocsit is vad és borzasztó lenne, ráadásul veszélyes is. Kevesebb vesződéssel jár ott lefektetni őt, ahol van, mint elvinni abba a házba. Grant káromkodott egyet, ami inkább a fáradtságának szólt, mint a lánynak, aztán elfordult.

– Na, gyerünk – szólította fel Gennie-t anélkül, hogy hátranézett volna –, nem ülhet itt

fogvacogva egész éjjel!

A lány elgondolkodott – méghozzá erősen –, ne vágja-e a férfihoz a táskáját.

A lépcsőház elbűvölte. Már majdnem hangot adott a véleményének, de az utolsó pillanatban megálljt parancsolt magának. A lépcső vasból készült, és körkörös kanyargott felfelé. Grant a második szinten lépett le róla, amelyről Gennie úgy számolta, hogy jó hét méterrel az első fölött lehet. A férfi úgy mozgott a sötétben, mint a macska, a lány azonban a korlátba kapaszkodva várta, hogy Grant felérjen, és felkapcsolja a villanyt.

A fény tompán világította meg a csupasz fapadlót, és árnyékok sorát vetítette rá. A férfi bement egy jobb oldalról nyíló ajtón át egy helyiségbe, amiről Gennie utána pillantva megállapította, hogy a férfi hálósobája lehet. A kicsi helyiségben nem uralkodott túl nagy rend, viszont egy hajlított rézcsövekből készült antik ágy állt benne, amelybe a lány egyből szerelmes lett. Grant odament egy öreg ruhásszekrényhez, amely felújítva nagyon szépen mutatott volna. Magában dörmögve kutatni kezdett benne, és kivett egy fakó frottirköntöst.

– A zuhany a hall másik oldalán van – közölte röviden, majd Gennie kezébe lökte a köntöst, és magára hagyta.

– Köszönöm szépen – motyogta a lány, de már csak a férfi távolodó lépteinek hangját hallhatta. Felszegett állal, sugárzó tekintettel vonult át a hallon, és úgy érezte magát, mintha tündérmesében lenne.

A fürdőkád fehér porcelánból készült, és rézlábakon állt, amelyet kifényesíteni minden bizonnyal nem kis fáradságba került. A helyiség alig lehetett nagyobb, mint egy gardrós szekrény, azonban valamikor régen lakkozott cédrusfával borították a falait. Volt benne még egy talpas mosdó meg egy keskeny kis tükör. A lámpa Gennie feje fölött függött, és egy húzószinórral lehetett felkapcsolni.

A lány jóleső érzéssel bújt ki hideg, nedves ruhadarabjaiból, majd belépett a kádba, és behúzta a vékony körfüggönyt. Egy pillanat múlva már forró víz ömlött a kis zuhanyfejből, és jól átmelegítette a testét. Gennie biztosra vette, hogy a paradicsomban sem lehet ennél menneibb, még akkor sem, ha most éppen az ördög vendége.

A konyhában Grant főzött egy kanna friss kávé, azután felnyitott egy leveskonzervet. Úgy gondolta, enni kell adnia a lánynak. Itt, a torony hátsó felében a tenger hangját még jobban lehetett hallani. Mindig, amikor ilyen viharos tombolás vette körül a tornyot, Grant valamiféle fura elégedettséget érzett, szinte megrohanta az ihlet.

Most is megrohanta volna, ha nem talál egy bőrig ázott nőt az ajtaja előtt. Úgy számolta, legalább egy órával tovább kell éjszaka fennmaradnia, hogy behozza azt az időt, amelyet a lány miatt vesztegetett el. Miután azonban az első mérge elszállt, elismerte, hogy nem volt más választása. Megadja neki, ami jár – meleg ételt és fedelet éjszakára –, de ezzel részéről a dolog be is fejeződött.

Mosoly futott át az arcán, amikor eszébe jutott, hogyan nézett rá a lány, miközben ott ült a heverőn, mint egy ázott veréb. A hölgy, gondolta magában, nem tűnik egyszerű esetnek. Grant egyébként sem kedvelte az úgynevezett „egyszerű eseteket”, amikor társaságra vágyott, olyan emberek közé ment, akik kimondták azt, amit gondoltak, és bármikor ki is álltak a véleményük mellett. Talán ezért nem cselekedett most úgy, ahogy mindig is szokott.

Alig egy hete, hogy visszatért Hyannis Portból, ahol Shelbyt, a húgát ő kísérte az oltárig, hogy ott átadja leendő férjének, Alan MacGregornak. Nem szívesen, de tudomásul vette, hogy az esküvő meghatotta, így aztán nem volt nehéz dolguk MacGregoréknak, hogy meggyőzzék őt, maradjon még pár napig. Szerette őket, különösen a nagy dumás vén Danielt, pedig Grant aztán igazán nem tartozott azok közé az emberek közé, akik könnyen a szívükbe zártak volna másokat. Gyerekkora óta óvatosan viszonyult az emberekhez, de a MacGregoroknak nem lehetett ellenállni. És maga az esküvő is megindította egy kisé.

Férjhez adni a húgát – ami az apja tiszte lett volna, ha megéri szegény – a fájdalom és az öröm olyan elegyét jelentette a férfi számára, hogy önkéntelenül is hálát érzett MacGregorék iránt, még akkor is, ha Daniel meglepő tapintatlansággal próbált vájkálni a magánéletében. Végre pár

napra kikapcsolódhatott, mielőtt visszatért Windy Pointba. Elég jól érezte magát ahhoz, hogy elfogadjon egy határozatlan időre szóló újbóli meghívást. Egy meghívást, amelynek – saját maga legnagyobb meglepetésére – bármikor kész lett volna eleget tenni.

Pillanatnyilag azonban mással volt elfoglalva, de megnyugtatta magát, hogy egy ilyen rövid közbjáték nem vesz el túl sok időt, és újra visszatérhet a munkájához. Már amennyiben a közbjáték valóban rövid marad. Még az éjszakára a lány meghúzhatja magát a vendégszobában, de aztán reggel kiteszi a szűrét. Már szinte kedélyes hangulatba került, mire a leves elkezdett gőzölni.

Grant hallotta, ahogy Gennie bejön, bár odakint a szél még mindig tombolt. Megfordult, készen arra, hogy egy közepesen barátságos megjegyzést tegyen, de megpillantva a lányt a saját köntösében, a torkán akadt a mondat.

Átkozottul jól nézett ki. Túlságosan is jól ahhoz, hogy Grant meg tudja őrizni szokásos lelki nyugalmát. A köntöstől Gennie még kisebbnek látszott, bár a kirojtosodott ujját majdnem a könyökéig felhajtotta. A fakókék szín kiemelte bőrének mézre emlékeztető árnyalatát. Vizes haját hátrafésülte, eltekintve a pár szeszélyes göndör tincstől, melyek a halántéka körül rakoncátlankodtak. Halványzöld szemével és nedves, fekete szempilláival valóban úgy nézett ki, mint egy sellő, ahogy ezt Grant rögtön az elején megállapította.

– Üljön le! – reccsent rá megint egy kicsit keményebben a kelleténél, mert roppantul bosszantotta a benne meglepetésszerűen fellobbanó vágy. – Ehet egy kis levest.

Gennie habozott egy pillanatig, a tekintete a férfi hátát vizslatta, azután leült a durva deszkából ácsolt asztalhoz.

– Igazán köszönöm. – Grant válasz helyett érthetetlenül mormogott valamit, majd levágott a lány elé egy edényt. Gennie felemelte a kanalat, és most az egyszer a büszkesége elé helyezte az éhségét. Bár meglepődött, mégsem szólt semmit, amikor a férfi leült vele szemben, a saját tányérjával.

A kis konyha világos volt, és nagyon-nagyon csöndes. A vastag falakon kívülről egyedül a szél és a nyughatatlan tenger morajlása szűrődött be. Először Gennie mereven az edényére szögezett tekintettel evett, de ahogy a kínzó éhség enyhült, kezdte szemügyre venni a helyiséget. A kicsi konyhában minden helyet jól kihasználtak. Nyers tölgyfa szekrények sorakoztak körben a falon, bőséges helyet kínálva az élelmiszerkészleteknek. A pultok is fából készültek, de ezeket már simára csiszolták, és lelakkozták. A modern kor kényelmi igényeit a kávéfőző meg a kenyérpíró elégítette ki.

Házigazdája nagyobb rendben tartja ezt a helyiséget, állapította meg magában Gennie, mint a ház összes többi részét. A mosogatóban nem halmozódtak fel a mosatlan edények, sehol nem látszott morzsa vagy ételfolt. Csak a leves és a kávé illata érződött. A kissé régi és ütött-kopott konyhai eszközök tisztán csillogtak.

Ahogy a lány első éhsége elmúlt, úgy múlt el a dühe is. Végére is megzavarta a magánéletét ennek az embernek. Nem mindenki lát vendégül idegeneket mosolyogva és tárt karokkal. A férfi sem ugrált ugyan örömeiben, de nem is vágta rá az ajtót. És adott neki száraz holmit meg ennivalót, tette hozzá magában Gennie, miközben minden tőle telhetőt megtett, hogy a büszkeségét elnyomja magában.

Enyhén összehúzott szemmel tanulmányozta az asztal lapját, míg tekintete végül megállapodott a férfi kezén. Te jó ég, csodálkozott el magában, micsoda szép keze van! Grant keskeny csuklója nem gyengeségről, hanem könnyed erőről és ügyességről tanúskodott. Naptól cserzett kézfeje, amelyen egyetlen folt sem éktelenkedett, hosszú és vékony volt, csakúgy mint az ujjai. Körmeit rövidre és egyenesre vágta. Férfias, ez jutott először a lány eszébe, amit rögtön a finom követett. Gennie éppoly könnyen el tudta képzelni, amint ez a kéz furulyát tart, vagy szablyát forgat.

Míg gondolatai a férfi keze körül jártak, Gennie elfelejtett minden egyebet vele kapcsolatban. Biztosra vette, hogy minden nő, aki meglátja ezeket a romantikus, finom kezeket, önkéntelenül is elmereng azon, milyen lenne a bőrén érezni őket. Türelmetlen, ügyes kezek. Olyannak tűntek, amelyek képesek letépni egy nő ruháját, ugyanakkor szépen levetkőztetni is anélkül, hogy az illető tudná, mi is történik körülötte.

Amikor az izgalom remegő érzése megindult fölfelé a gerincén, Gennie megálljt parancsolt magának. Mi ütött belé? Még a képzeletének sem lenne szabad ilyen irányba elkalandoznia! Kissé kábán az érzéstől, amely nem akart elmúlni, a férfi arcára emelte a tekintetét.

Grant figyelte őt – hűvös arckifejezéssel, mint ahogy a tudós szemrevételezi egy ismeretlen faj első példányát. Amikor Gennie hirtelen megállt az evéssel, a férfi észrevette, hogy a tekintete a kezére esik, és megállapodik rajta. Grant várt, mivel tudta, hogy előbb vagy utóbb úgyis felnéz majd. Jeges dühöt vagy fagyos udvariasságot várt. A dermedt döbbenet a lány arcán zavarba ejtette, pontosabban felkeltette a kíváncsiságát. Egy biztos, nem a kiszolgáltatottsága miatt kívánta ilyen fájdalmasan Gennie-t. Hiszen még akkor sem látszott teljesen védtelennek, amikor vizesen és eltévedve beesett a házába. Kíváncsi lett volna, mit csinál, ha egyszerűen feláll, odamegy hozzá, felhúzza a székről, és felrángatja az emeletre, be egyenesen az ágyába. Micsoda ötlet! Maga sem értette, mi lelte hirtelen.

Továbbra is egymást figyelték, miközben mindkettejüket olyan érzések gyötörték, amelyeket egyikük sem kívánt. Odakint az eső meg a szél verte a falakat, elválasztva őket mindentől, ami a megszokott, hétköznapi világhoz tartozott. A férfi fején ismét átvillant a gondolat, hogy Gennie olyan, mint egy sellő. A lány meg úgy vélte, hogy Grant még az ő zsvány őset is megoldoztatta volna a szállásért.

Grant székének lábai nyikorogtak a padlón, ahogy eltolta magát az asztaltól. Gennie ereiben meghűlt a vér.

– A második szinten van egy üres szobám. – A férfi tekintete keménynek és sötétnek tűnt a legyűrt méregtől, gyomra pedig görcsbe rándult az elfojtott vágytól.

Gennie észrevette, hogy a tenyere nedves az idegességtől, és ez feldühítette.

– Itt lenn ez a heverő is megteszi – felelte hidegen.

A férfi megvonta a vállát.

– Ahogy akarja. – Grant mit sem törődve azzal, válaszolna-e valamit a lány, kiment a konyhából.

Gennie megvárta, amíg meghallja a férfi lépteinek zaját a lépcsőn, azután a gyomrára szorította a kezét. Ha legközelebb meglát valami fényt a sötétben, inkább elrohan az ellenkező irányba, fogadta meg magában.

2.

Grant gyűlölte, ha félbeszakították. Azt még csak-csak eltűrte, ha szidták, fenyegették vagy lenézték, de nem tudta elviselni, ha félbe kellett hagynia, amivel éppen foglalkozott. Különösebben sohasem izgatta, hogy szeretik-e, vagy sem, legalábbis addig, amíg saját maga választhatta meg, mit csinál. Úgy nőtt fel, hogy közben az apját figyelte, aki mindig igyekezett mások kedvében járni – mert ez nagyon fontos egy olyan szenátor pályafutása szempontjából, aki az ország legmagasabb közméltósági posztjára pályázik.

Grant már gyerekkorában tudta, hogy az apját szélsőséges érzelmek övezik. Akadtak, akik szerették, mások félték tőle, és gyűlölték, a kampánykörútjain pedig annyira fel tudta lelkesíteni az embereket, hogy azok feltétlen hűséget fogadtak neki. Mindent elkövetett azért, hogy szívességet tehessen valakinek – függetlenül attól, hogy ismerte-e az illetőt, vagy nem. Példaképei tekintetében magasra tette maga előtt a mércét, kiváló emlékezőtehetséggel rendelkezett, beszédképességét mindenütt elismerték. Robert Campbell szenátor olyan köztisztviselő volt, aki kötelességének érezte, hogy mindenkor elérhető legyen a nyilvánosság számára. Egészen addig, amíg valaki három golyót belé nem eresztett.

Grant nem csak azt az embert hibáztatta, aki a pisztolyt a kezében tartotta – mint a legtöbben –, és nem csak a politikusi hivatást, mint a húga. A maga módján Grant az apját is hibáztatta. Robert Campbell odaadta magát a világnak, az pedig megölte őt. Talán ez vezetett később oda, hogy Grant senkinek sem akarta odaadni magát.

A világitótornyot egyébként nem menedéknek tekintette, hanem egyszerűen itt érezte jól magát. Távol akarta tartani magától az embereket, és erre a célra keresve sem találhatott volna jobb helyet. Élvezte az elemek nyers erejét maga körül, élvezte a tenger meg a szél állandó muzsikáját, élvezte a magányt. Talán épp a magányra volt a leginkább szüksége, ez kellett a munkájához, és ez kellett neki magának is. Igényelte, hogy órákig, sőt napokig egyedül lehessen. A zavartalan gondolkodást pedig olyan elemi jogának tekintette, amelyben a legkisebb korlátozást sem tűrte volna el, és ezen senki, de senki nem változtathatott.

Az előző este még félig sem készült el az aznapra kitűzött munkájával, amikor Gennie dörömbölése megzavarta. Grant képes lett volna semmibe venni a zajt, mivel azonban megszakította gondolatai láncolatát, lement, hogy kinyissa az ajtót – és megfojtsa az átkozott betolakodót. Gennie még igazán jól járt, hogy csupán a férfi bárdolatlanságával kellett szembesülnie. Egy szerencsétlen turista egyszer valóban a dühös Granttel találta szemben magát, aki azzal fenyegette meg, hogy azon nyomban bedobja őt az óceánba.

Miután Gennie-t otthagya a konyhában, Grantnek majd egy órájába tellett, hogy az agyát visszairányítsa a munkájára, ezért az éjszaka nagy részét megint ébren kellett töltenie. Semmi sem elviselhetetlenebb, mint amikor egy betolakodó megzavarja az embert a munkájában, dohogta többször is maga elé éjszaka, majd ezzel a gondolattal is ébredt, amikor a nap ferde szögben besütött a szobája ablakán, és megvilágította az ágyát.

A nagyjából négyórás alvás után Grant kótyagosan hallgatta a lépcsőházból felhallatszó hangokat. A lány valami fülbemászó dallamot énekelt, amelyet az ember minduntalan hallott, ha bekapcsolta a rádiót – amit egyébként Grant élete minden egyes napján meg is tett, éppolyan szertartásosan, mint ahogy bekapcsolta a tévét, és elolvasott egy tucat újságot. Gennie szépen énekelt, mély, bűgő hangon, amelyet bájos előadásmódja még élvezetesebbé tett. Az is elég nagy baj, hogy az előző este félbe kellett hagynia miatta a munkáját, most még ráadásul fel is zavarja őt az álmából!

Ha egy párnát a fülére szorítana, az talán elnyomná az ének hangját, de elaludni valószínűleg már akkor sem tudna. A sötétben, a meleg takaró alatt, szinte önkéntelenül is maga elé képzelte a lányt. Grant szitkozódva félredobta a párnáját, felkelt, és felhúzta levágott szárú farmerjét, majd

félig alva, félig felizgatva, lement.

A gyapjútakaró, amelyet előző éjjel Gennie használt, már takarosán összehajtogatva a kanapé karfáján hevert. Grant összehúzott szemmel megnézte, mielőtt a lány hangját követve bement volna a konyhába.

Gennie még mindig az ő köntösében szorgoskodott, a haja közben dúsan omlott alá a hátára. Szerette volna megérinteni, hogy meggyőződjön róla, azok a vörös árnyalatok, amelyek a feketén átragyognak, a haja sajátjai-e, vagy csupán a reggeli fény űz vele furcsa tréfát.

Szalonna sistergett egy serpenyőben a tűzhelyen, és mennyei kávéillat szállt felé.

– Mi az ördögöt csinál?

Gennie hátraperdült, de előtte önkéntelenül is felkapott egy villát, és maga elé tartotta. A kényelmetlen heverő ellenére a lehető legjobb kedvvel ébredt – és farkaséhesen. A nap süttött, a sirályok rikoltoztak, a hűtő pedig bőszesen meg volt tömve. A lány úgy döntött, Grant Campbell megérdemli, hogy türelmes legyen hozzá. Ahogy ott sürgölődött a férfi konyhájában, megesküdött magában, hogy mindenáron barátságos lesz vele.

Grant most ott állt előtte félmeztelenül és szemmel láthatóan dühösen, a haja összekócolódott az alvástól, és egynapos borosta meredezett az állán. Gennie határozott arckifejezéssel mosolygott rá.

– Reggelit készítek. Úgy gondoltam, ez a legkevesebb, amit az éjszakai szállásért cserébe megtehetek.

Grant megint úgy érezte, hogy van valami, ami ismerős neki ebben a nőben, de nem tudta pontosan meghatározni, mi is lehet az. Komorsága zordságra váltott.

– Nem szeretem, ha valaki a holmijaim között turkál.

Gennie kinyitotta a száját, azután újra becsukta, mielőtt valami gorombaság kicsúszhatott volna rajta.

– Pedig nem tettem semmi kárt, egyedül néhány tojást törtem el, azt sem véletlenül – mutatott az edényre, amelyben a felvert tojás várta, hogy rántotta legyen belőle. – Miért nem lazít egy kicsit? Töltsön magának egy bögre kávé, üljön le, és fogja be a száját! – Azzal egy szinte észrevehetetlenül apró, megvető fejmozdulattal Gennie megint hátat fordított.

Grant szemöldöke nem is annyira a meglepetéstől, inkább az elismeréstől szaladt fel a homloka közepéig. Nem mindenki képes az embernek szívet melengető hangon azt tanácsolni, fogja be a száját, méghozzá úgy, hogy el is érje vele a célját. Az a benyomása támadt, hogy nem ő az első, akire így ráparancsol a lány. A mosolyhoz veszélyesen közel álló arckifejezéssel Grant elővett egy bögrét, és azt tette, amit Gennie mondott neki.

Ahogy végzett az étel elkészítésével, a lány abbahagyta az éneklést, amely a férfi meggyőződése szerint az éles visszaszólásokat volt hivatva helyettesíteni, mert így akarta elhíttetni vele, hogy nem is törődik az ő faragatlan viselkedésével. Grant persze biztosra vette, hogy Gennie magában igencsak átkozódik.

Ahogy a férfi a kávéját kortyolgatta, a kótyagosságot felváltotta az éberség meg az éhség. Most először ült úgy kicsiny konyhájában, hogy egy nő készített neki reggelit. Nem mintha ebből rendszert akarna csinálni, tűnődött el magában Grant, miközben Gennie-t nézte, de meg kellett állapítania, hogy a legkevésbé sem volt kellemetlen érzés.

A lány, még mindig szó nélkül, tényérokot tett az asztalra, azután odavitte a tálra szedett szalonnát meg rántottát.

– Miért akart az öreg Lawrence-házba menni? – érdeklődött a férfi, ahogy kiszolgálta magát.

Gennie résnyire húzott szemmel pillantott le rá. Aha, szóval most udvariassági beszélgetésbe kezdünk! – gondolta, és majdnem a fogát kezdte csikorgatni.

– Kibéreltem – felelte röviden, és megsózta a tojást.

– Azt hittem, az özvegy el akarja adni.

– El is akarja.

– Egy kissé lekészt a szezonról ahhoz, hogy egy part menti nyaralót béreljen ki – jegyezte meg Grant, miután egy adag tojást lenyelt.

A lány gyorsan megvonta a vállát, és a reggelijére összpontosított.

– Nem turista vagyok.

– Nem? – A férfi hosszan és állhatatosan nézett rá, amit Gennie meglehetősen tolakodó magatartásnak érzett. – Louisiana, ugye? New Orleans? Baton Rouge?

– New Orleans. – A lány a meglepetéstől egy időre megfeszült a mérgéről, és ő is alaposan szemügyre vette a férfit. – Maga sem idevalósi.

– Nem – intett a fejével Grant egyszerűen, és annyiban hagyta a dolgot.

Ó, nem, gondolta magában Gennie, nem fogsz elkezdni egy beszélgetést, hogy aztán csak úgy hipp-hopp, kényed-kedved szerint abbahagyod!

– Miért éppen a világítótorony? – érdeklődött tovább rendületlenül. – Már nem működik rendeltetésszerűen, ugye? Tegnap este az ablakból kiszüremelő világosságot követtem, nem a jelzőfényt.

– Erre a szakaszra a parti őrség vigyáz radarral. A tornyot már tíz éve nem használják. Kifogyott a kocsijából a benzin? – tudakozódott a férfi, mielőtt még Gennie ráeszmélhetett volna, hogy nem válaszolt a kérdésére.

– Nem. Pár percre kiálltam az út szélére, aztán amikor újra be akartam indítani a kocsit, csak hörgött párat. – A lány megvonta a vállát, és beleharapott egy szelet szalonnába. – Azt hiszem, hívatnom kell egy autómentőt.

Grant olyan hangot adott ki magából, ami akár nevetés is lehetett volna.

– Bayside-ban talán kapna autómentőt, de Windy Pointban biztosan nem. Majd én megnézem – ajánlotta, ahogy befejezte a reggelijét. – Ha a javítás meghaladja a képességeimet, megkérheti Buck Gatest, hogy jöjjön ki Windy Pointból, és indítsa be.

Gennie majd fél percen át tanulmányozta gyanakvón a férfi arcát.

– Köszönöm – biccentett végül.

Grant felállt, és a tányérját a mosogatóba tette.

– Menjen, és öltözzön fel! – szólt a lányra. – Dolgoznom kell. – Azzal már el is sietett, másodszor hagyva egyedül Gennie-t a konyhában.

Csak egyszer, gondolta magában a lány, ahogy tányérját a férfiéra rakta, csak egyetlenegyszer lehetne az övé az utolsó szó! Gyorsan megrántva magán Grant köntösének az övét, kifelé indult a helyiségből. Igen, megy és felöltözik, mondta magában. Méghozzá gyorsan, nehogy a házigazdája időközben meggondolja magát. Faragatlan, vagy sem, elfogadja a segítségét, azután pedig Grant Campbell tőle elmehet akár a pokolba is!

Nyomát sem látta a férfinak a második emeleten, amikor besurrant a fürdőbe, hogy átöltözzön. Levette a köntöst, és felakasztotta az ajtó hátuljára szerelt akasztóra. A ruhái megszáradtak, és úgy gondolta, most igazán eltekinthet attól az apró kényelmetlenségtől, hogy a teniszcipője még mindig egy kicsit hideg és nyirkos. Némi szerencsével egy órán belül a Lawrence-házban lesz. Így a délután nagy részét már rajzolásal töltheti. A gondolattól Gennie jókedvre derült, és elindult lefelé a lépcsőn. Grant még mindig nem mutatkozott. A nehéz bejárati ajtóval való rövid viaskodás után a lány kiment a házból.

Odakint olyan tiszta idő fogadta, hogy szinte a lélegzete is elállt. Az időjárás viszontagságai – a köd és a vihar –, amelyek előző este a vidéket az uralmuk alá hajtották, mostanra semmivé lettek. Gennie tudta, kevés olyan hely van a földön, ahol ennyire egészséges lenne a levegő, mint éppen itt. A felhőtlen kék égboltról akadálytalanul áradt a nap fénye. A világítótoronynak ezen az oldalán nőtt némi fű, bár pont annyira csenevésznek tűnt, mint az a néhány ellenálló vadvirág, amelyet elszórtan lehetett látni közte. Árvalányhaj lengedezett a szellőben, jelezve a nyár végét, a nap azonban forrón sütött.

Gennie látta a keskeny keréknyomnyi utat, amelyen idáig jött előző este, de a csupán pár száz méterre álló, háromszintes lakóépület látványa meglepte. Az, hogy a házat már jó ideje nem lakták, nyilvánvalónak tűnt az emeleti ablakokat befedő vékony porrétegből meg a körülötte növekvő, derékig érő fűből, de az épület egyáltalán nem keltett lepusztult benyomást. Biztosan a gondnoké lehetett, meg a családjáé, amikor a világítótorony még működött, következtetett Gennie. A ház

mögött kis konyhakert húzódnak, körülötte pedig néhány csirke kapirgálhatott a köves talajon. És biztosan akadtak olyan éjszakai szélcsenések, amikor a szél üvöltött, a hullámok pedig a partot ostromolták, és a gondnok az állomáshelyén teljesített szolgálatot, míg a családja egyedül ült otthon, hallgatva az elemek tombolását.

A földszinti zsalugátereken a fehér festék megkopott, de Gennie biztosra vette, hogy a zsanérjaik hibátlanul forognak. Úgy érezte, a régi ház a kis dombon csak arra vár, hogy újra benépesüljön.

Egy erős, platós kisteherautó állt a lejtő alján, amelyről Gennie feltételezte, hogy Granté. Mivel sehol sem látta férfit, hallgatva a tenger hívó szavára, megkerülte a világítótornyot.

Ezúttal valóban elállt a lélegzete. Hosszú mérföldekre ellátott az egyenetlen partvonal mentén, egészen odáig, ahol a kis szigetek mögött már csak a távoli látóhatár húzódott. Csónakok ringatóztak kint a vízen, a rákászok megbízható, ügyes kis bárkái. Gennie tudta, itt nem láthat sem krómozott, sem mahagóniborítású vízi járműveket, ez nem olyan világ. Itt mindent a célnak rendelnek alá, nem pedig a kedvteléseknek. Ide erő kell, és tartósság. Ezt érezte, ahogy kinézett a kékeszöld vízre, amely fehér tajtékkal tört meg a sziklakon.

A hullámok felszínén hínár lebegett, a víz mozgását követve hol összegyűlve, hol szétterülve. Itt mindent a tenger alakított. A sziklákat simára koptatta, a vízből előmeredő szirtet a szürkétől a zöldig szinte minden színt felvonultattak. A vigyázatlan lábak számára oly csábítóan tűnő puha homokot a tenger által partra vetett kagylók borították. A levegőben só- és halszag terjengett. Gennie hallotta a veszélyt jelző harangozó bóják hangját, a sípoló jelzőbóják tompa fütyülését, a rákászbárkákon folyó munka távoli nesztét és a sirályok gyászos kiáltozását. Semmi, semmilyen hang, látvány, illat nem fogható ahhoz, amit a végtelen és időtlen tenger bocsát ki magából.

Ha az emberiség tényleg innen ered, talán emiatt enged oly könnyen a csábításnak, és tér vissza hozzá szüntelen. Gennie a sziklazátony peremén állt a keskeny, sziklás part fölött, és elveszett a látványban. Veszély, kihívás, béke – mindet egyszerre érezte, és elégedettség töltötte el.

Nem hallotta, hogy Grant mögéje lép. Túlságosan lefoglalta a tenger ahhoz, hogy megérezze őt, jóllehet a férfi már percek óta nézte. Gennie nagyon jól illik a képbe, gondolta Grant, és a következő pillanatban elátkozta magában ezért a lányt. Hiszen ez a föld az övé, ez a kicsiny, elhagyatott földdarab, mely szinte lebeg a tenger fölött.

A tengerre nem formálhatott jogot, még akkor sem, amikor délben, dagálykor a földje szegélyét nyaldosta, azonban ez a szikladarab, ez az elvadult őstermészet kizárólag csak az övé. A lányt semmi sem hatalmazta fel arra, hogy úgy álljon ott, mintha ő is része lenne a tájnak, és ugyancsak semmi joga elgondolkodtatnia őt, vajon a szirt mindig az övé marad-e.

A szél Gennie testéhez tapasztotta a ruháját, csakúgy mint előző este az eső, kiemelve sportos, de a kellő helyeken nőiesen kerek termetét. A haja őrlött, szilaj táncot járt, a nap pedig előcsalogatta az ében mögül a tűznek azokat az árnyalatait, amelyek olyan szenvedélyes természetűre utaltak, amelyet Grant már-már kész lett volna megtapasztalni. Mielőtt felfogta volna, mit is tesz, a férfi megfogta Gennie karját, és maga felé fordította a lányt.

Gennie arcán nem látszott, hogy meglepődött volna, ahogy Grantre nézett, de látszott az izgalom és a felkorbácsolt szenvedély, amelyet valószínűleg a tenger látványa válthatott ki belőle. A lány tekintete ezt tükrözte, és csábítás sugárzott belőle.

– Az elmúlt éjjel azon gondolkodtam, vajon miért dönt valaki úgy, hogy itt él? – Félresimította szeméből a haját. – Most pedig azon tűnődöm, hogyan lehet máshol élni? – Egy kis halászbárkára mutatott a hullámtörőgát végénél. – A magáé?

Grant tovább nézte a lányt, és hirtelen azon kapta magát, szeretné magához húzni, hogy megcsókolja – olyan erősen tört rá a vágy, hogy szinte a magáén érezte Gennie száját. Nagy erőfeszítéssel odanézett, ahová a lány mutatott.

– Igen, az enyém.

– Feltartom a munkájában. – Most először egy valódi mosoly egyszerű ajándékával lepte meg a férfit. – Úgy gondolom, már hajnalban felkelt volna, ha nem tolakodom ide.

Grant válasz gyanánt morgott valami érthetlent, azután a kisteherautója felé irányította Gennie-t. A lány egy sóhaj kíséretében feladta reggeli barátságossági fogadalmát.

– Mr. Campbell, muszáj magának ilyen pokrócnak lennie?

A férfi megállt, de csak annyi időre, hogy egy pillantást lövelljen Gennie felé. Tekintetében – erre a lány megesküdült volna – jó adag derű és gúny csillogott.

– Igen.

– Nagyon jól csinálja – nyögte ki a lány, ahogy Grant újra elkezdte húzni maga után.

– Évekig gyakoroltam. – A férfi elengedte Gennie-t, amikor elérték a kisteherautót, azután kinyitotta az ajtót, és beszállt. A lány egy szó nélkül a másik oldalra került, és bemászott a vezető melletti ülésre.

A motor úgy bőgött fel, a nagyvárosi közlekedésre emlékeztető erőszakos hanggal, hogy Gennie számára szentségtörésnek tűnt. A lány még egyszer visszaneézett, ahogy elindultak, és rögtön tudta, le fogja festeni – le kell festenie – ezt a képet. Szándékát már majdnem közölte hangosan a férfival is, azonban letett erről, amikor meglátta elutasító arcélét.

Az ördög vigye! – szitkozódott magában. Semmi értelme megnyílni ez előtt a férfi előtt. Majd akkor fest, amikor Grant rákot vagy micsodát fog ott kint. Amiről a férfi nem értesül, azzal legalább nem tudja megbántani őt. Gennie hátradőlt az ülésen, színpadiasan karba tette a kezét, és hallgatott.

Alig haladtak egy mérföldet, Grantnek komoly lelkiismeret-furdalása támadt. Az út leginkább árokhoz hasonlított, amelyet keresztül-kasul szabdaltak a keréknyomok meg a kiálló szikladarabok.

Bárki, aki viharos időben azon a szakaszon járt, minden bizonnyal nagyon kimerültnak és nyomorultnak érezhette magát, mire átvergődött rajta. Bárki, aki nem ismerte az utat, félt volna. A férfinak így utólag megesett a szíve Gennie-n. Még mindig komor ábrázattal gyorsan a lányra pillantott, ahogy a kocsi továbbzötykölődött. Gennie nem tűnt ugyan törékenynek, de Grant soha nem feltételezte volna róla, hogy egy sötét, egyenetlen úton ilyen messzire legyen képes elgyalogolni abban a szörnyű viharban.

Éppen elkezdett magában megfogalmazni valami bocsánatkérés-félét, amikor a lány felemelte a fejét.

– Ott az autóm. – A hangja megint elég hidegnek tűnt, nagyjából olyannak, ahogy a gazda beszél az inasához.

Grant lenyelte a bocsánatkérést, és a lány kocsija felé kanyarodott, a kellenél egy kicsit jobban összerázva Gennie-t. Egyikük sem szólt egy szót sem, amikor a férfi leállította a motort, és kiszállt. Grant felemelte a lány kocsijának a motorháztetejét, míg Gennie kezét a farmerja zsebébe dugva mögötte ácsorgott.

A férfi magában beszélt, halkán, épphogy csak az orra alatt, miközben alaposan végigvizsgált mindent, amit a hozzáértő emberek ilyenkor szoktak. Gennie úgy gondolta, elég természetes dolog, ha valaki magával társalog, aki egyébként egy lakatlan sziklaszirt szélén lakik. Jól emlékezett még, vele a sűrűn lakott Vieux Carréban is előfordult, hogy nem talált jobb társat magánál, akivel el lehetett volna beszélgetni.

Grant visszament a saját autójához, és kivett a vezetőülés mögül egy szerszámosládát. Matatott benne egy ideig, kiválasztott néhány különböző méretű villáskulcsot, azután visszatért, hogy újra elbújjon a motorháztető alatt. Gennie mögéje lépett, és száját összecücsörítve átkukucskált a férfi válla fölött. Úgy tűnik, érti a dolgát, gondolta. Közelebb hajolt, és önkéntelenül is a férfi hátára támaszkodott, hogy megtartsa az egyensúlyát.

Grant nem egyenesedett fel, de megfordult, és közben a karjával véletlenül végigsúrolta Gennie mellét. Ez könnyen megtörténhet idegenekkel egy zsúfolt liftben, és ott valószínűleg szinte fel se tűnne. Most azonban mindketten érezték az érintés hatását, és a vágy fellobbanását.

Gennie szándéka szerint hátralépett volna, de akkor belenézett abba a szinte fekete, nyughatatlan szempárba, és mozdulatlaná dermedt. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy a férfi gyors, forró légzése a lány ajkát borzongatta. Még néhány centiméter, gondolta Gennie, vagy esetleg csak egyetlenegy, és a szájuk összeér. Keze Grant vállára csúszott, és anélkül, hogy tudta volna, megszorította.

A férfi halványan észlelte a szorítást, de ez semminek tűnt ahhoz képest, amit a tarkójánál,

a gerince végén és a gyomorszájánál érzett. Vajon enyhítene-e a nyomáson, ha megragadná és magához ölelné azt, aki előidézte benne, vagy esetleg csak még hevesebb izgalmat váltana ki belőle? Abban a pillanatban Grant sem tudta volna eldönteni, melyik végeredményt választaná szívesebben.

– Mit csinál? – kérdezte, de ezúttal a hangjában nem érződött harag.

Gennie kábán meredt rá. Látja magát a férfi szemében, állapította meg dermedten. Vajon mikor veszett el benne?

– Tessék?

Még mindig a kocsi fölé hajoltak, Gennie kezével Grant vállára támaszkodva, a férfi pedig egyik kezével egy csavart, a másikkal pedig egy villáskulcsot tartva. Csak a súlypontját kellene áthelyeznie, gondolta Grant, hogy teljesen összesimuljanak. Már majdnem rászánta magát, amikor eszébe jutott, milyen kellemetlenül odaillően festett a lány, ahogy ott állt az ő földjén, és a tengert csodálta.

Csak érij hozzá, Campbell, és bajban leszel, még hozzá akkora bajban, amelyből nem tudsz egykönnyen kimászni!

– Azt kérdeztem, mit csinál – ismételte meg ugyanabban a nyugodt hangnemben, de a tekintete közben lecsúszott a lány szájára.

– Hogy mit csinálok? – eszmélt föl hirtelen a lány, és hihetetlen zavarba jött. Tényleg, mi a fenét csinál ő itt? – Én... én... csak látni szerettem volna, hogyan javítja meg, mert... mert...

A férfi tekintete újra elindult felfelé, míg össze nem találkozott a lány rémült pillantásával, kiűzve Gennie fejéből az utolsó értelmes gondolatot is.

– Mert? – vont a szemöldökét kíváncsian Grant, akit szemlátomást egyre jobban mulattatott a lány viselkedése.

– Mert... – rugaszkodott neki megint kétségbeesetten Gennie, de újra megakadt, annyira száraznak érezte a száját. Önkéntelenül is megnedvesítette nyelvével az ajkát, majd egy szuszra kivágta: – Mert akkor, ha legközelebb bedöglök, talán én is meg tudom majd javítani.

Grant elmosolyodott – lassan, kimérten. Lehet, hogy szemtelenül? Gennie nem vette volna biztosra, mindenesetre a szíve felugrott a torkába, és ott dobogott tovább. Akárhogy mosolygott is a férfi, bármit is akart vele elérni, huncut, ellenállhatatlan vonzerőt kölcsönzött az arcának. Gennie úgy vélte, ókori barbár harcos mosolyoghatott így az asszonyára, mielőtt feldobta volna a vállára, hogy bevigye valami sötét barlangba. Azután Grant lassan elfordult, hogy újra munkához lásson a villáskulccsal.

Gennie hátralépett, és halkán felsóhajtott. Ez bizony csak egy hajszálon múlt. Hogy micsoda, azt maga is inkább csak sejtette. Majdnem olyasmibe keveredett, amitől egy okos nő általában igyekszik távol tartani magát. Megköszörülte a torkát.

– Gondolja, hogy meg tudja javítani?

– Hmmm.

Gennie ezt biztatásnak vette, kíváncsian közelebb lépett, de ezúttal a motorháztető oldalába kapaszkodott.

– Egy szerelő néhány héttel ezelőtt megnézte.

– Azt hiszem, hamarosan új gyertyákra lesz szüksége. Ha a maga helyében lennék, megkérném Buck Gatest, vizsgálja át alaposan a kocsit.

– Ő autószerelő egy szervizben?

Grant felegyenesedett. Most nem mosolygott, de a szeméből derű sugárzott.

– Windy Pointban nincs szerviz. Ha az embernek benzinre van szüksége, lemegy a dokkba, és szivattyúz magának. Ha valami baj történik a kocsijával, elmegy Buck Gateshez. Ő javítja a rákászbárkákat is. A motor az motor. – Az utolsó mondatot könnyed délkeleti hanglejtésben fűzte hozzá, egy csibészes hunyorítás kíséretében, amely egyáltalán nem tűnt bántónak. – Na, akkor indítsa be!

Gennie nyitva hagyta a kocsi ajtaját, és beült a kormány mögé. Ahogy elfordította a kulcsot, a motor vidáman berregni kezdett. A lány megkönnyebbülten felsóhajtott, Grant pedig a lecsapta a